

Η Ουτοπία αυτοπροσδιορίζεται ως περιοδικό «Θεωρίας και πολιτισμού». Και όμως, τελευταία έχουμε αφιερώσει τρία τεύχη (83, 93, 95) στην κρίση. Στο ίδιο πρόβλημα αφιερώνεται και το σημερινό τεύχος. Ο λόγος είναι ευνόητος.

Η Ελλάδα βαδίζει προς «ελεγχόμενη» ή «ανεξέλεγκτη» χρεωκοπία και ο κ. Παπανδρέου, πιστός εις την οικογενειακή παράδοση του βερμπαλισμού και της απάτης, μας βεβαιώνει: «Νέα Πορεία, Νέα Ελλάδα». «Θα δημιουργήσουμε μια εντελώς διαφορετική Ελλάδα.» Ως προς το δεύτερο, παραδόξως λέει την αλήθεια. Λοιπόν: Ποια Ελλάδα;

Όσοι, από την εποχή της Θάτσερ και του Ρήγκαν προβλέπουν ότι εισερχόμαστε σε έναν εργασιακό Μεσαίωνα, χαρακτηρίζονται από τους τρόφιμους του συστήματος, αστειοί και αριστεριστές. Σήμερα ζούμε τον εργασιακό Μεσαίωνα και όχι μόνο. Διαφορά: κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει τότε το μέγεθος της επερχόμενης κρίσης και τις καταστροφικές συνέπειές της.

Η Κυβέρνηση και οι αργυρώνητοι ιδεολογικοί υπηρέτες, μας βεβαιώνουν ότι η πορεία προς την καταστροφή ήταν μονόδρομος. Όμως από διάφορες πλευρές έχει επισημανθεί ότι η κρίση μπορούσε να αντιμετωπισθεί με εσωτερικούς πόρους (εσωτερικό ομολογιακό δάνειο, φορολόγηση off shore εταιρειών, φορολόγηση των τραπεζών, της Εκκλησίας και του μεγάλου κεφαλαίου, μείωση των στρατιωτικών δαπανών, διεκδίκηση του γερμανικού χρέους, κ.λπ.). Γιατί η κυβέρνηση απέφυγε να θίξει τα στηρίγματα του καθεστώτος και κατέφυγε στον ξένο δανεισμό και στην καταλήστευση των εργαζομένων και των συνταξιούχων; Επειδή αυτό απαιτούσαν τα συμφέροντα του εγχώριου και του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Τόσο το ΠΑΣΟΚ, όσο και η ΝΔ, γνώριζαν την οικονομική κατάσταση της χώρας και δεν μιλούσαν. Και τώρα που ξέσπασε η κρίση, ο ένας φορτώνει τις ευθύνες στον άλλο, παραμένοντας βουβοί για τα αίτια της κρίσης. Λοιπόν, το δημόσιο χρέος ανερχόταν στο 115% του ΑΕΠ όταν το ΠΑΣΟΚ επανήλθε στην εξουσία. Κατόρθωσε να το φτάσει στο 160%. Και ο μοιραίος πρωθυπουργός, αντί να αναζητήσει τη λιγότερο επώδυνη λύση, άρχισε να τσιρίζει για τιτανικό, να υβρίζει τους Έλληνες (διεφθοραμένοι, κ.λπ.) και να καταφύγει στον ξένο δανεισμό. Έτσι, ξεπούλησε, όπως λέει ο ίδιος, μέρος της εθνικής ανεξαρτησίας, καταπάτησε το Σύνταγμα και μετέτρεψε τη χώρα σε προτεκτοράτο, με τους εκπρόσωπους του ΔΝΤ κ.λπ. εγκατεστημένους πλέον μόνιμα στην Αθήνα, και εγκατεστημένους στα Υπουργεία. Έτσι: Κυβέρνηση εντολοδόχων ξένων δυνάμεων, υπουργοί εντολοδόχοι της “Τρόικας” που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των τραπεζών και συνολικά του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Κατάληξη: Δάνεια και δανείων, εκποίηση του εθνικού πλούτου, καταλήστευση των μισθωτών και των συνταξιούχων. Και τι ελπίζει η εντολοδόχος κυβέρνηση, εφαρμόζοντας τις εντολές της “Τρόικας”; Ότι μετά από 10 χρόνια (το 2020), το δημόσιο χρέος θα πέσει στο 120% του ΑΕΠ, δηλαδή στο ποσόν που ήταν το 2009. Με ποιο θαυματουργό τρόπο;

Πριν το “κούρεμα”, σύμφωνα με μια μελέτη της Ελευθεροτυπίας, μετά από 10 περίπου χρόνια, το δημόσιο χρέος, παρά την εκποίηση της κρατικής περιουσίας, θα ήταν πάλι περίπου στο 350% του ΑΕΠ. Αν όμως η κυβέρνηση δεν κατάφερε να ξεπουλήσει, το δημόσιο χρέ-

ος θα έφτανε στα 500 περίπου δις; Απάτη! Πρώτον: Τίποτα δεν φαίνεται να είναι σαφές και τελεσίδικο. Αλλά, με βάση τα όσα λέγονται, κατά τον κ. Παπαδήμο, η “Ελλάδα” από το κούρεμα θα κερδίσει μόλις το 19%, δηλαδή 68 δις, και κατά τον Γ. Δελαστικ, μόλις 15-20 δις (Έθνος, 26/10).

Προοπτική; Δάνεια επί δανείων για να εξυπηρετηθούν οι τράπεζες και οι δανειστές. Εκποίηση της κρατικής περιουσίας, άγρια λιτότητα και η συνακόλουθη αναπόφευκτη ύφεση. Πώς θα υπάρξει λοιπόν ανάκαμψη και ανάπτυξη, με το “κούρεμα” των μισθών και των συντάξεων, την ανεργία και την παρακμή του παραγωγικού τομέα της οικονομίας; Από που θα υπάρξει πλεόνασμα υπ’ αυτές τις συνθήκες; Και η μεν “Τρόικα” δεν νοιάζεται παρά μόνο για το συμφέρον των δανειστών, η δε εντολοδόχος κυβέρνηση, αφού οδήγησε τη χώρα στην καταστροφή, περιδείξ, ανίκανη, ψευδόμενη, έχει σηκώσει τα χέρια ψηλά. Όταν ξέσπασε η κρίση, ο μοιραίος Προϋθπουργός θυμήθηκε τον Τιτανικό. Ως προς αυτό, βγήκε αληθινός!

Ήταν όμως αναπόφευκτη η καταστροφή; Η ελληνική περίπτωση είναι μια συγκεκριμένη περίπτωση της γενικευμένης δομικής κρίσης του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Η κρίση έχει “χτυπήσει” ουσιαστικά ολόκληρη την ευρωζώνη (Πορτογαλία, Γαλλία, Ιρλανδία, Βέλγιο, Ιταλία, κ.λπ.). Το δημόσιο χρέος, της Ιταλίας, π.χ., φθάνει το 1,40 τρις ευρώ. Γιατί λοιπόν πρώτη χρεωκόπησε η Ελλάδα; Ανίκανη κυβέρνηση; Πειραματόζωο; Κυβέρνηση που εκτέλούσε εντολές, η οποία ψευδόμενη συνεχώς μας οδήγησε στο ΔΝΤ και σε όσα ακολούθησαν;

«Ξένες ακριδές» και εγχώριοι υπηρέτες οδήγησαν τη χώρα στη χρεωκοπία. Γιατί; Επειδή δεν νοιάζονται ούτε για τη χώρα, ούτε για το λαό, τη γη, τους ανθρώπους, την ιστορία και τον πολιτισμό αυτού του τόπου. Εγχώρια και διεθνή όρνεα, το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι τα συμφέροντα του ντόπιου κεφαλαίου και των δανειστών. Ξεπούλησαν τηλεπικοινωνίες, αεροδρόμια, λιμάνια, επιχειρήσεις, γη και ουρανό. Ένα παράδειγμα; Ο άθλιος Παπακωνσταντίνου δήλωνε υπερήφανος επειδή ξεπουλάει ως και τον ήλιο της Ελλάδας: η ηλιόλουστη χώρα μας θα θερμαίνει και θα φωτίζει τις ψυχρές χώρες του Βορρά, με συνέπεια την καταστροφή βουνών, νησιών και του υδροφόρου ορίζοντα. Βουνών που τροφοδοτούν τις πηγές γόνιμων περιοχών οι οποίες έζησαν και δημιούργησαν πολιτισμό επί χιλιάδες χρόνια.

Τι κάνουμε λοιπόν όσοι δεν παχυνόμαστε ξεπουλώντας την πατρίδα μας; Σήμερα χρειάζεται ένα λαϊκό μέτωπο σωτηρίας του λαού από την πείνα και της χώρας από την καταστροφή. Νέο ΕΑΜ; Όχι ακριβώς. Τότε υπήρξε ξένος κατακτητής και η αστική τάξη είτε συνεργάστηκε, είτε αμέτοχη προετοίμαζε την επιστροφή στην εξουσία με τη βοήθεια των ξένων δυνάμεων. Ακολούθησαν τα χρόνια του εμφυλίου και του καθεστώτος της υποτέλειας, η Χούντα και σήμερα, ένα καθεστώς οικονομικής και πολιτικής υποτέλειας (από τον παππού στον εγγονό), προϊόν της σύγκρουσης των συμφερόντων της εγχώριας αστικής τάξης και του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Ο αγώνας τότε ήταν εθνικοαπελευθερωτικός και ταυτόχρονα ταξικός. Σήμερα είναι πρωταρχικά ταξικός, και κατ’ επέκταση απελευθερωτικός. Ένας νέος, διεθνικός πατριωτισμός αρχίζει να γεννιέται. Στρατηγικός στόχος: η σοσιαλιστική αναγέννηση της Ελλάδας.

Το σημερινό τεύχος εικονογραφείται με έργα από την έκθεση των 130 εικαστικών καλλιτεχνών, που έγινε στο χώρο του πρώην αεροδρομίου Ελληνικού (1-30 Σεπτεμβρίου 2011), ως συμβολή στον αγώνα για τη δημιουργία Μητροπολιτικού Πάρκου.